

Franz Albert Aepinus

Programma Pentecostale, Qvo Civium Academicorum ... Piis Sanctoque Huic Festo Congruis Meditationibus Materiam De Pace, Quam Christus, Una Cum Illius Arrhabone Seu Pignore, Spiritu Sancto, In Hodierno Evangelio Joh. XIV. 26. 27. Discipulissuis Atque Fidelibus Promisit ...

Rostochii: Typis Ioannis Iacobi Adleri, [1748?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1004035012>

Druck Freier Zugang

J. 512.

1748 Pfingsten

~~M-1296.~~^{297.}

1748

RECTORE ACADEMIÆ MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,

DN. FRIDERICO.

DUCE MEGAPOLITANO, PRINCIPE VETUSTÆ GENTIS
HENETÆ, SUERINI AC RACEBURGI, COMITE ITEM SUERI-
NENSI, TERRARUM ROSTOCHII ATQUE STARGAR-
DIÆ DYNASTA,

DOMINO NOSTRO CLEMENTISSIMO.

PROGRAMMA PENTECOSTALE,

^{OVO}
CIVIUM ACADEMICORUM O. O. HONORATISSIMORUM
PIIS SANCTOQUE HUIC FESTO CONGRUIS MEDI-
TATIONIBUS MATERIAM

DE

PACE, QUAM CHRISTUS, UNA
CUM ILLIUS ARRHABONE SEU PI-
GNORE, SPIRITU SANCTO,
IN HODIERNO EVANGELIO JOH.
XIV, 26. 27. DISCIPULIS SUIs ATQUE
FIDELIBUS PROMISIT,

SUPPEDITANS,

EOS SIMUL, UT NE PACE HAC INDIGNOS SE PRÆSTENT
NEC EAM OBSIGNANTEM SPIRITUM S. IMPROBITÀTE
A SE REPELLANT,

EX OFFICII RATIONE, BREVITER HORTARI VOLUIT

ACADEMIÆ HODIE PRO-RECTOR,
FRANCISC. ALBERT. ÆPINUS,

S. TH. D. PROF. DUC. PUBL. ET CONSIL. CONSIST. COLL. DUC. PROF.
ET FCTATIS THEOL. SEN. HUIUSQUE p. t. DECAN.

ROSTOCHII,

TYPIS IOANNIS IACOBI ADLERI, ACADEMIÆ TYPOGRAPHI,

M. 1296 297

* * * * *

Quem vivendo nos attingere sapientissima vitæ mortisque nostræ Domini providentia voluit, Annus Seculi presentis quadragesimus octavus, non Patriæ solum nostræ, non universæ duntaxat Germaniæ, sed toti propemodum Europæ, cum primis autem Ecclesiæ Evangelico Lutheranæ, ac omni Protestantium S. S. Religioni memorabilis existit, ita ut secularem eum atque Jubilæum haud immerito salutare queamus. Etenim ad eundem numero Seculi superioris annum retrospectentibus in memoriam statim revocatur, post tandem aliquando, quod per integra tria decennia, summâ cum violentiâ continuatum perduraverat, infaustum & infelix bellum, eo currente, Osnabrugæ Guesphalorum, quæ DEI gratia, feliciter reducta & inter eosque belligerantes reconciliata stabilitaque pax. Non est hujus loci, nec temporis, qualia quantave damna, quorum vestigia non pauca nec exigua Patria nostra passim locorum vel hodie adhuc intuens deplorat, compluribus Germaniæ provinciis funestum istud bellum intulerit, enarrando vestram, CIVES ACADEMICI O. O. HONORATISSIMI! refricare memoriam. Neque quis fuerit per isthunc annorum decursum sinceræ nostræ religionis status, qualiaque doctrinæ Evangelicæ puritati, speciatim & Ecclesiis Patriæ nostræ, quoniam in Academia huic ipsi, sub aliquot annorum infausto Ducatus hujus violenti, quem non nisi à tyrannide Historicorum monumenta celebrant, Usurpatoris regimine, formidanda fata, nisi curam suæ veritatis atque cæcus fidelium suorum gerens cæleste Numen avertisset, metuenda fuerint, commemorabo. Non enim animo sedet hac vice, nisi jucunda, nisi lata & animum exhilarantia Vobiscum communicare, Vestrisve substernere meditationibus ulterioribus. Dum enim mox dicta pax animo recolitur, & eum oblectat, ecquid delectabilius, quid jucundius, aut majorem excitare hilaritatem valens, quid melius & magis exoptandum, quam pacem, ad Vos, more hoc festivo tempore consuevit, verba facturum, edisserendo Vobis proponere, vel vovere potero?

Pacem itaque Vobis annuncio, CIVES! Pax unicum erit hodierni mei sermonis objectum. Minime tamen mundanam, qualem, post, octennio ferme continuata, varia diversisque, per magnam mundi partem locis, strenue gesta bella, Aquisgrani hæc tempestate congregati Pacificatores moliantur, quæque, si coaluerit, Posteris fortasse nostris, post Seculi hujus elapsum insequuturi annum quadragesimum octavum eo memorabiliorem representabit, animo, velim, pacem concipiatis. Quantumlibet enim mundana quoque pax permagnum Cæli beneficium sit, & optimum inter

inter communia humano generi divinitus concessa munera cenferi mē-
 reatur; saepe tamen vacillans eadem & fallax est, facile mutabilis ac, utur
 aeternitatis quandoque notam additam habuerit, nihilominus vix tempora-
 raria dicenda, experientia nullorum non temporum, & ipsius bellico-
 sissimi hujus Seculi aetatisque nostrae largissime condocente. Ut, illam non
 nisi corporalia tantum & temporalia, quae hujus solum vitae sunt, bona
 commodave pro fine habere, silentio praeteream. At vero, cujus ipse
 praeconeum me jam praesto, pax conditionis atque momenti longe melioris
 est, spiritualia nimirum animam quae tangunt, coelestia & aeterna respiciens,
 eademque firma, stabilis &, nisi nos ipsi, proa retice peccando, eam rum-
 pimus, nunquam unquam interrumpenda, in omnem duratura aeternita-
 tem. Verbo: Pacem annuncio Vobis, quam ipse Salvator noster dul-
 cissimus in hodierno, quam Verbi divini Praecones prolixius proponere
 habent, Evangelii pericopa Discipulis, & omnibus fidelibus, unā cum
 Spiritu S, tanquam illius arrhabone, ac pignore, indeque Spiritum Pacis
 omnino dicendo, promissit. Sic autem ille: *Pacem, inquit, relinquo vo-
 bis, pacem Meam do vobis: non sicut mundus dat, Ego do vobis: JOH.
 XIV. 27.* Non intelligere heic Dominum pacem hujus seculi sive mun-
 danam, externam atque temporalem, unicuique, verbis attendenti, co-
 gnitu facillimum, arbitror, esse. De hac enim alibi, *Matth. X. 34.* lo-
 quutus, quantum videlicet ad personam ejus, doctrinam atque Religio-
 nem attinet, pronunciavit: *Ne existimate, quod venerim ad mittendum pa-
 cem super terram: non veni, ut mitterem pacem, sed gladium, i. e. uti Met-
 onymiam hanc Lucas XII. 51. exprimit, διαμερισμῶν, divisionem, dissi-
 dium, separationem.* Non, quod ipse directe intenderit bella & dissidia,
 vel eorum efficiens causa sit: est enim Princeps pacis, *Es. IX. 5.* est cum
 Patre Spirituque S. DEus pacis, *1. Thess. V. 23.* sed quod omniscientiā
 suā praevidebat, fore per accidens, propter ingeniorum in mortalibus non
 diversitatem solum, verum etiam perversitatem, *1. Cor. I. 23. II. 14.* ut de
 sua tam persona, quam doctrina varia exortura essent in mundo dissidia,
 & Evangelii praedicationem multā, vel inter domesticos arctissimoque
 vinculo junctos, lites consequerentur; velut ipse declaravit, apud Mat-
 theum l. c. v. 35. 36. & Lucam v. 52. 53. Neque pax mundana & exter-
 na cum fati, quae, propter nomen suum, eos mansura, Discipulis suis,
 Salvator, pacem promittens, *Joh. XV. 19. 20. 21. XVI. 2. 3. 33* alibique,
 simul praedicebat, poterant consistere. Gladii namque vocabulo cujuslibet
 generis significantur persecutiones, afflictiones & anxietas, cujusmodi sae-
 pius eos oportuit experiri. Nec ullum allegari tempus poterit, quo non
 Satan, per mancipia sua, diris plane modis Ecclesiam affligeret, eamque
) 2 hosti;

hostiliter persequendo, ni DEus omnipotentia sua machinationibus illius impedimenta poneret, vel funditus diruere ac evertere sit conatus, quem admodum omnis ævi historia contestatur. Neque CHRISTO Domino fideliter adhaerentibus, quamdiu in hoc mundo vivunt, bella certaminaque, licet non corporalia, spiritualia cerre desunt. Non dicam de bellis ab Hæreticis Ecclesiæ per omnia fere secula motis, quæque contra alios eandem impugnant, veritatis Evangelicæ divinitus revelatæ Doctores ac assertores gerere debent, *Tit. I. 10. 11.* Pugnandum etenim Christianis singulis semper est adversus hostem irreconciliabilem, Diabolum, *Ephes. VI. 10. 11.* & in quo degunt, ipse mundus insidias ipsis struit, quæ em debellare vincereque oportet, *I. Joh. V. 4.* Quodque majus est, a lucta cum propria sua Spiritui rebellatrice carne non immunes sunt, *Rom. VII. 22. 23. Gal. V. 17.* Licet autem in carne ambulent, non tamen juxta carnem militant, armaque militiae hujus non sunt carnalia, *2. Cor. X. 3. 4.* Quæ cum ita sint, neminem, reor, futurum esse, qui non intelligat, Salvatorem, Discipulis atque fidelibus suis pacem hæc promittentem, non nisi spiritualem ac internam, neutiqvam autem externam atque mundanam in hac vita pacem, intellectam voluisse. Idque vel ipsa illius arguunt verba, promissioni huic annexa: *Non sicut mundus dat, Ego do vobis.* Annotatum equidem invenimus in N. T. Græco cum Læction, variant, *Milio-Kusteriano*, verba hæc *ὁ κόσμος δίδωσι, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν*, tribus in Codicibus manuscriptis deesse; verum hi tantæ non erunt autoritatis, ut tot aliarum, & tantum non innumerarum editionum fidei derogare, vel auctoritatem infringere queant. Nec causæ quid cogitari potest, cur non Salvator ita discipulis suis loquutus fuisset. Reges quippe mundani mundanam tantum subditis suis dare possunt pacem: at CHRISTI Regis regnum non est de hoc mundo, *Joh. XIX. 36.* Quare, cum adversa in mundo fata Discipulis, hoc valedictorio sermone vaticinaretur, contristatos jam ob abitum abhinc suum, consolaturus, animos ipsorum simul erigere & exhilarare volebat promissa pace, quæ cum afflictionibus atque pressuris perpetiendis consistere posset, interna nimirum atque spirituali, quam mundus dare non potest. Sic ipse hoc utrumque conjunxit *Joh. XVI. 33.* *Hæc, inqvies, loquutus sum vobis, ut in me pacem habeatis: in mundo afflictionem habetis, sed bono animo sitis, ego vici mundum.* Ut adeo scopus loquentis integerque contextus sermonis additum hocce, quod velut explicationis loco esset, qualinam pace sint gavisuri, potius postulasse, sit judicandum.

Spiritualement igitur & internam in textu nostro pacem, quam CHRISTUS se daturum promissit, intelligi debere, sic extra dubium jam positum esse

esse, reor. Quando vero, se pacem hanc daturum edixit, eo non excluduntur ab illius largitione Pater atque Spiritus S. De isto namque Petrus *Aet. X.* 36. prædicat, quod *miserit verbum filiis Israël, evangelizans pacem per IESUM CHRISTUM.* De hoc autem Paulus *Rom. XIV.* 17. asserit, *regnum DEI iustitiam & pacem & gaudium esse in Spiritu S.* sicut & *Gal. V.* 22. inter fructus Spiritus *pacem* refert, quam omnimodam quidem, præcipue tamen internam, existimamus, intellexisse. Nec opus erit, demonstrasse, totam S. S. Trinitatem isthanc nobis pacem conferre, siquidem quæ DEUS extra suam essentiam in nobis operatur, indivisa sunt, & ab una eademque trium DEITatis personarum voluntate potentiaque proficiscuntur, coll. *Joh. V.* 19. Quemadmodum & Johannes *Apoc. I.* 4. 5. a DEO Trinuno septem illis, ad quas scribebat, Ecclesiis in Asia gratiam & pacem precatur. Est itaque hæc Pacis donatio DEI Trinunius opus. Sed suam tamen CHRISTUS hanc pacem pronunciat, quoniam singulari ratione Auctor ejusdem existit, quapropter ipsam certo modo sibi vindicare suamque dicere potuit. Scilicet, non, uti Pater & Spiritus S., causa illius efficiens solum est, sed & meritoria, quippe quam passione sua morteque iustitiæ divinæ peccatis nostris læsæ satisfaciendo nobis meritus est & acquisivit, *Es. LIII.* 4. 5. DEOque sic nos reconciliavit, *I. Joh. II.* 1. 2. Hinc metonymice *Pax nostra* dicitur *Eph. II.* 14. similem in modum, uti *Jerem. XXIII.* 6. nomen ipsius vocatur Jehovah iustitia nostra, qualis nobis a DEO factus dicitur *I. Cor. I.* 30. & ipsemet: Ego sum, insit, resurrectio & vita, *Joh. XI.* 25. quia nimirum merito suo nobis iustitiam, resurrectionem atque vitam & acquisivit, & dat. Dat autem pacem, quam in loco nostro promisit, nobis hodie quoque, verum non immediate, sed Evangelio, quod in diebus carnis suæ propria in persona prædicavit, hodieque literis consignatum ministrorum suorum opera nobis annunciari facit. Hinc istud Evangelium pacis in Scriptura audit, *Eph. VI.* 15. hi vero Pacem Evangelizantes, *Rom. X.* 15. coll. *Esa. LII.* 7. *Nah. II.* 1. & pro CHRISTO, *2. Cor. V.* 20. ac ad notum in parrhesia faciendum mysterium Evangelii, legatione fungentes, *Eph. VI.* 19. 20. dicuntur.

Quod si jam quærat: Quo in illa pax consistat, quæve formalis ejusdem ratio sit? dubitandum non est, quin Salvator eam etiam respererit pacem, qua, sublata per carnem suam, quæ Judæos inter atque Gentiles hætenus vigeat, inimicitia, unum ex ambobus fecit, intergerini parietis septo soluto, ut duos crearet per se in unum novum hominem, atque reconciliaret ambos in uno corpore DEO per crucem, occideretque inimicitiam per illam, ut accessum haberent utrique in uno Spiritu ad

X 3

Patrem;

Patrem ; prout eam Apostolus describit, ab eaque facta, CHristum *Pa-*
cem nostram vocavit, *Eph. II. 14.* - - 19. quam & Prophetæ quondam
vaticinando futuram prædixere, cum primis *Es. II. 2. 3. 4.* & *Micha IV.*
I. seqq. Verum, ista pax nec sola heic concipienda, nec pro primaria,
quam Dominus proniiteret, habenda venit, quippe quæ, ceu generalis
atque communis, adductionem utriusque populi ad Ecclesiam CHristi pro
fine tantum habebat. Procul autem omni dubio Salvator ad Ecclesiam
suam jam adductis & in ea per fidem existentibus, sibi que adhærentibus,
quales ipsius Discipuli, queis immediate promissio hæc facta, erant, sin-
gularem singulis, a mundo licet graviter afflictis, sub illo cruciati, pro-
priam pacem voluit promissam. Et hæc ea est, de qua Paulus *Rom. V.*
I. scribit : *Justificati itaque fide, pacem habemus erga DEum per Dominum*
nostrum JESum CHristum. Natura namque nos omnes filii quidem iræ
fumus, *Eph. II. 3.* & inimici DEI, *Rom. V. 10.* at per mortem Filii ejus
ipsi reconciliati, *ibid.* hinc a Spiritu S. per Baptismum, lavacrum illud in
verbo, regeniti atque sanctificati, *Tit. III. 5. 6.* coll. *Eph. V. 25. 26.* in
filios DEI adoptati, *Gal. III. 25. 26.* adeoque hæredes facti juxta spem vi-
tæ æternæ, *Tit. III. 7.* Hæc est illa vera spiritualis & interna, salutaris
& æternum duratura pax, quam ad Patrem suum abiturus Salvator in di-
cto nostro promisit, quæ cum cruce & afflictionibus externis in hoc mun-
do, juxta effatum illius *Joh. XVI. 33.* consistere potest. Hæc animam
contra hostes supradictos belligerantem confortare, in pressuris sustenta-
re, in tribulationibus erigere, atque sub cruce refocillare ac consolari pot-
est, ut sit quasi dolens, semper tamen gaudens, *2 Cor. VI. 10.* Quem-
admodum autem sine fide DEO placere nemo potest, *Ebr. XI. 6.* ita nec
alii, juxta mox allegatum ex *Rom. V. 1.* dictum Paulinum, nisi fide per CHri-
stum Dominum nostrum justificati, pacis hujusce cum DEO capaces sunt,
iique soli ingentium, quæ justificationem ex fide ac pacem erga DEum
consequuntur, bonorum participes fieri queunt. Quænam illa sint, gra-
virer eodem loco v. 2. 3. 4. 5. idem Apostolus edocet, scribens : *Per*
quem (Dominum videlicet JESum Christum) *& aditum habemus fide in*
gratiam hanc, in qua stamus, (conf. hic *Eph. III. 12.*) *& gloriamur sub spe*
gloria DEI. Non autem id solum, sed etiam gloriamur in afflictionibus, sci-
entes, quod afflictio patientiam operatur ; Patientia vero probationem ; pro-
batio vero spem ; spes autem non pudefacit, quia dilectio DEI effusa est in
cordibus nostris per Spiritum S., qui datus est nobis. Addito v. 10. *Si,*
cum essemus hostes, reconciliati sumus DEO per mortem Filii ipsius : multo
magis reconciliati salvabimur in vita ejus. En ! tanta sunt, quæ per pacem,
quam CHristus fide justificatis dat, consequimur dona & bona.

Solent,

Solent, quæ diutina contentione adversus invicem arma gessere, Potestates hujus mundi, quando tandem eos bellorum pertæsum est, pacem vicissim inter sed coeuntes, de istius confirmaione, quo stabilior futura fit, sollicitam agere curam. Per sæpe quippe fit, ut sunt ingenia mortalium mutabilia, partem alterutram a pacto resilire, ruptoque pacis & amicitia restabilitæ vinculo, ad arma reverti ac bellum de novo redintegrare. Quam sæpe etiam non fit, quod mortales, proæretice peccando, Divinam justitiam offendant, pacem, quam Christus ipsis & meritis est & dat, violent, dono hoc, ut ejus inimici, se prorsus indignos reddentes. At aliter pacis istius Autor & Dominus. Uti voluntas ipsius immutabilis est, verbum & ejus rectum, & omne opus ejus in veritate, *Pf. XXXIII. 4.* servans veritatem in æternum, *Pf. CXLVI. 6.* Sic & insuper, ut de promissa nobis pace certiores nos faceret, unà cum illa Spiritum S. & promittit, & dat, velut arrham & pignus, pacem in cordibus nostris obsignans atque confirmans; Non solum eum promisit in Evangelio nostro, *Joh. XIV. 26. XV. 26.* Verum etiam dedit, hodieque credentibus dat, attestante Paulo *2 Cor. I. 21. 22.* scribente: *Qui confirmat nos vobiscum in CHristum, & unxit nos, DEus est. Qui etiam obsignavit nos, & dedit arrhabonem Spiritus in cordibus nostris.* Dat autem eundem, non minus ac pacem illam, per Evangelium de CHristo, quippe quod est potentia DEI ad salutem omni credenti, *Rom. I. 16.* Sic enim Apostolus *Ephesios cap. I. 13. 14.* alloquitur: *In quo (CHristo) etiam vos (speratis) postquam audivistis verbum veritatis, Evangeliam salutis vestra: in quo etiam credentes obsignati estis Spiritu promissionis sancto, qui est arrhabo hereditatis nostra, in redemptionem possessionis, in laudem gloria ipsius.* Merito proinde Spiritum S. ceu Spiritum pacis & agnoscimus, & veneramur.

Hæc talia, quæque cum illis connexa sunt, alia plura, sunt, CIVES OPTIMI! quæ, sicut omni tempore vitæ, sic in præfente cumprimis Spiritus S. honori peculiariter consecrato Festo, Pentecostalibus nostris in pietate substernamus meditationibus ulterioribus. Vel ipsum, quod celebramus, Festum ejus nos admonet. Requirit id pietas & ipsa pax erga DEUM, quam CHristus merito suo nobis acquisivit, quaque nos in regeneratione atque justificatione donavit. Postulat cultum hunc atque honorem ipse Spiritus S. a CHristo in corda nostra, ceu pignus & sigillum datam nobis pacem obsignans, missus. Exigit propria nostra salus, quam sine pace CHristi, sineque Spiritu S. nullus ullus unquam obtinere potest. *Videte, Johannes I. Ep. III. I.* nobis acclamat, *quantam dilectionem dederit nobis Pater, ut, cum inimici DEI & iræ filii essemus, filii DEI vocemur.* Hæc filiatio pacem erga DEUM, atque Spiritus S. donationem conjunctam

junctam habet : quare qui se peccando Patre cœlesti filios indignos ge-
 runt, dilectione gratiaque Patris excidunt, atque cum filiatione pace cum
 DEO privantur, Spiritus S. ab iis recedit, & spe hæreditatis æternæ de-
 fituuntur. Amittunt autem hæc omnia, quoniam iniquitates eorum di-
 videntes sunt inter eos & DEum, & peccata ipsorum abscondunt faciem
 ab illis, ut non audiat, *Es. LIX. 2.* Quare nos Apostolus *Eph. IV. 30.*
 graviter hortatur, ne contristemus Spiritum S. DEI, quo ob signati sumus
 in diem redemptionis. Eo namque a nobis recedente, consequens est, re-
 liquis, quæ diximus, quæque præsentia ipsius & inhabitatio in nobis se-
 cum fert, bonis omnibus carere nos oportere. Quamobrem Paulus cœ-
 tibus fidelium ad CHRISTUM converforum, quibus scripsit, nil melius ap-
 precari se posse, ratus est, quam Pacem erga DEum in CHRISTO JESU, quem
 admodum passim Epistolarum ejus videre est. Quocum & nos ex *Phil.*
IV. 17. precamur : *Pax DEI, quæ superat omnem intellectum, cu-*
stodiat corda nostra, & sensus nostros, in CHRISTO JESU. Et ut
 nunquam unquam ex ea excidamus, seriis quotidie votis, ex *Ebr. XIII.*
20. 21. rogemus : *DEus pacis, qui reduxit a mortuis Pastorem o-*
vium illum magnum per sanguinem testamenti æterni, Dominum
nostrum JESUM, perficiat nos in omni opere bono, ad faciendum
voluntatem ipsius, efficiens in nobis, quod acceptum sit in conspectu
suo, per JESUM CHRISTUM, cui gloria in secula seculorum

A M E N !

P. P. SVB SIGILLO ACADEMICO,
 ROSTOCHII FER. I. FESTI PENTECOSTES, D. II. JVNII,
 ANNO MDCCXLIX.

Solent, quæ diutina contentione adversus invicem Potestates hujus mundi, quando tandem eos bellorum pertæ vicissim inter sed coeuntes, de istius confirmaione, quo stab sollicitam agere curam. Pæssæ quippe fit, ut sunt inge mutabilia, partem alterutram a pacto resilire, ruptoque pac restabilitæ vinculo, ad arma reverti ac bellum de novo. Quam sæpe etiam non fit, quod mortales, proæretice peccã justitiam offendant, pacem, quam Christus ipsis & meritis lent, dono hoc, ut ejus inimici, se prorsus indignos redde ter pacis istius Autor & Dominus. Uri voluntas ipsius in verbum & ejus rectum, & omne opus ejus in veritate, servans veritatem in æternum, *Pf. CXLVI. 6.* Sic & infu missa nobis pace certiores nos faceret, unã cum illa Spiritu mittit, & dat, velut arrham & pignus, pacem in cordibus nans atque confirmans. Non solum eum promisit in *Eva Job. XIV. 26. XV. 26.* Verum etiam dedit, hodieque attestante Paulo *2 Cor. I. 21. 22.* scribente: *Qui confirma in CHRISTUM, & unxit nos, DEUS est. Qui etiom obsignavit arrhabonem Spiritus in cordibus nostris.* Dat autem eundem ac pacem illam, per Evangelium de CHRISTO, quippe quo DEI ad salutem omni credenti, *Rom. I. 16.* Sic enim *Ap os cap. I. 13. 14.* alloquitur: *In quo (CHRISTO) etiam vos quam audivistis verbum veritatis, Evangeliam salutis vestræ credentes obsignati estis Spiritu promissionis sancto, qui est arr tis nostræ, in redemptionem possessionis, in laudem gloriæ ipsius. inde Spiritum S. ceu Spiritum pacis & agnoscimus, & ven*

Hæc talia, quæque cum illis connexa sunt, alia plura, OPTIMI! quæ, sicut omni tempore vitæ, sic in præsentem ritus S. honori peculiariter consecrato Festo, Pentecostali pietate substernamus meditationibus ulterioribus. Vel ip lebramus, Festum ejus nos admonet. Requirit id pietas & DEUM, quam CHRISTUS merito suo nobis acquisivit, quaque ratione atque justificatione donavit. Postulat cultum hunc rem ipse Spiritus S. a CHRISTO in corda nostra, ceu pignus tam nobis pacem obsignans, missus. Exigit propria nost sine pace CHRISTI, sineque Spiritu S. nullus ullus unquam o *Videte, Johannes I. Ep. III. I.* nobis acclamat, *quantam di rit nobis Pater, ut, cum inimici DEI & iræ filii essemus, f mbar.* Hæc filiatio pacem erga DEUM, atque Spiritus S, do

